

## Arrest

nr. 184 286 van 23 maart 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Amla in het district Dara-i Noor van de provincie Nangarhar. U was werkzaam als veiligheidsagent voor het bedrijf Edinburgh International in de basis van Torkham. U verklaart twee keer te zijn bedreigd door de taliban. U stelt dat u bij de sluiting van de basis in Torkham niet meer terug kon naar uw geboortedorp uit vrees om vermoord te worden. U vluchtte naar Jalalabad en uw vader regelde uw reis. U bleef een tweetal jaar in Turkije waar u woonde en werkte en kwam uiteindelijk samen met uw neef F.(...) G.(...) (O.V. (...)) op 21 september 2015 in België aan waar u op 29 september 2015 asiel vroeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u vier certificaten, een kopie van een foto en vijf andere foto's, twee Employee Verification Letters, een memorandum dd. 24 mei 2014 en uw taskara neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Er dient namelijk te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen is gebleken dat het door u voorgehouden profiel niet geloofwaardig is. U verklaart als veiligheidsagent gewerkt te hebben in de basis van Torkham voor het bedrijf Edinburgh International. Uw verklaringen over uw job zijn echter uitermate lacuneus en op bepaalde vlakken incoherent.*

*Vooreerst is het merkwaardig dat u niet goed lijkt te weten wie uw werkgever was in de basis van Torkham. U stelt dat u bij Edinburgh International gewerkt hebt, maar kunt verder geen enkele informatie verstrekken over dit bedrijf. U bent niet op de hoogte waar ze hun hoofdkantoor hebben, weet evenmin wie de grote baas van het bedrijf is en verklaart bovendien dat dit een Amerikaans bedrijf is (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 5 en p. 10). Uit informatie blijkt echter dat Edinburgh International een Brits bedrijf was. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent waar het hoofdkantoor gelegen is, temeer dit adres vermeld staat op de twee contracten die u indiende. Er dient eveneens worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dd. 25 maart 2016 verklaarde, gewerkt te hebben voor een bedrijf genaamd "LG International Guard" (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 13) terwijl u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 aanhaalde voor "Edinburgh International" gewerkt te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 4). U had tot op het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 nooit gesproken over het feit dat u voor Edinburgh International zou gewerkt hebben. U verklaarde tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wel dat jullie als veiligheidsagenten soms LG Guard genoemd werden maar om verduidelijking gevraagd wat LG Guard dan wel was, stelt u dit echter niet te weten (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 5). Dat u niet precies weet voor welk bedrijf u werkzaam was is des te opvallend daar u verklaart dat u omwille van die reden het land verlaten hebt (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 26). U werd geconfronteerd met het feit dat u Edinburgh International niet eerder vermeldde als werkgever. U gaf aan dat u de vorige keer enkel zei wat in uw geheugen zat en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12). Volledigheidshalve dient hieraan worden toegevoegd dat u bij de DVZ verklaarde dat u als soldaat werkzaam was (DVZ, verklaring dd. 26 oktober 2015, vraag 12). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt u dat de tolk mogelijk verkeerd vertaalde en dat hij in plaats van bewaker, soldaat vertaalde (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Hiernaar gevraagd haalde u immers geen problemen aan die zich tijdens het gehoor bij de DVZ zouden hebben voorgedaan (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 3).*

*Daarnaast is het opmerkelijk dat er vele tegenstellingen zijn tussen uw verklaringen aangaande uw training in de basis. In het eerste gehoor bij het CGVS dd. 25 maart 2016 stelt u namelijk dat u een opleiding van één à twee maanden gekregen hebt (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 23) terwijl u naar aanleiding van het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 stelt in het totaal acht dagen training gehad te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 9). Uw uitleg dat u dit niet zou gezegd hebben, gaat volledig voorbij aan de tegenstelling en biedt er dan ook geen afdoende verklaring voor de tegenstelling (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12).*

*Verder is het ook opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de verschillende units van de troepen die in de basis gestationeerd waren. U stelt dat de Amerikanen er waren maar kunt om verduidelijking gevraagd, naast het feit dat het speciale troepen waren, geenszins aangeven welke units er gestationeerd waren (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 8 en CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 13). Het is opmerkelijk dat u geen enkele unit kunt benoemen. Zeker gezien het feit dat u verschillende certificaten voorlegt waarop een aantal van deze units vermeld staan, waaronder 1-327ste Infanterie regiment, Chaos Company en het 2-30ste infanterie regiment. Hoewel er niet verwacht kan worden dat u alle units kent die de basis aandeden, kan er redelijkerwijze wel worden verondersteld dat een persoon die twee jaar op de basis werkte minstens enkele van deze units zou kunnen beschrijven of de naam van enkele zou kunnen geven.*

Verder is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de locatie van de basis waar u werkzaam zou zijn geweest. U verklaart dat de basis nabij de bazaar van Torkham gelegen is (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 6). U stelt verder dat Torkham in het district Lal Pur gelegen is (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 11). Uit informatie blijkt echter dat Torkham in het district Momand Dahra gelegen is wat dus geenszins overeenstemt met uw verklaringen. Het is uitermate merkwaardig dat u dit niet weet aangezien u verklaart dat u twee jaar in die basis werkzaam was. U stelt verder dat u voorbij het district Batikot moet als u van Jalalabad komt. Toen u werd gevraagd of u nog via andere plaatsen ging, stelt u dat er wel degelijk districten moeten zijn maar dat u de namen niet kent (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 11-12). Uit informatie blijkt echter dat u van Jalalabad via Rodat, Batikot en Shinwar in Momand Dara en de plaats Torkham komt. Dat u hiervan niet op de hoogte bent is, terwijl u verklaart dat u iedere twintig dagen naar huis ging, maakt uw verklaringen daar gewerkt te hebben weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande concludeert het Commissariaat – generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u werkzaam was voor het bedrijf Edinburgh International. Er dienen bovendien nog een opmerking worden gemaakt betreffende de bedreigingen door taliban die u ervoer omwille van uw werkzaamheden.

Er zijn namelijk enkele tegenstellingen op te merken in uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban. In het eerste gehoor bij het CGVS dd. 25 maart 2016 stelt u dat u twee keer bedreigd werd en dat u een derde keer gecontacteerd werd met de boodschap dat ze u zouden vermoorden (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 24). In het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 verklaart u echter in het totaal twee keer gecontacteerd te zijn. Daarna zouden er geen bedreigingen meer zijn geuit (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 11). Deze tegenstellingen in uw verklaringen maken deze uitermate ongeloofwaardig zeker omdat u verklaart dat u omwille van de bedreigingen het land zou verlaten hebben. Er kan dan op zijn minst verwacht worden dat u weet hoeveel keer u bedreigd werd door de taliban.

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel en evenmin aan de problemen die u beweert te hebben gekend met de taliban in Afghanistan. Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De inhoud van deze documenten draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Vooreerst is het opmerkelijk dat er verschillende tegenstellingen te vinden zijn tussen de twee –Employee Verification Letters die u indiende. Hoewel de brieven opgemaakt werden in hetzelfde jaar, in een tijdspanne van drie maanden, komen deze toch niet overeen. De ene brief dd. 3 april 2014 vermeldt namelijk dat u bij Edinburgh International werkte sinds 27 september 2012 terwijl de andere brief dd. 21 juni 2014 stelt dat u sinds 7 september 2012 voor het bedrijf werkte. Het betreft nochtans een contract met hetzelfde nummer. Voorts is het ook opmerkelijk dat er in de handtekening van de Human Resources Manager eveneens wat fouten geslopen zijn. In de brief dd. 21 juni 2014 staat namelijk geen naam vermeld en ontbreekt eveneens een nul in het telefoonnummer. Deze incoherenties maken dat deze brieven verder geen bijkomend bewijs kunnen leveren voor uw werkzaamheden voor Edinburgh International. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde sinds 7 november 2012 werkzaam te zijn voor het bedrijf, wat met geen enkele van de voorgelegde brieven overeenkomt (CGVS, gehoorverslag dd. 23 maart 2016, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt u dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is dat mensen data zouden herinneren en dat u het daarom niet zo goed weet (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstelling temeer u tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat u die data zeer goed kon herinneren omdat de start en einde van uw werkzaamheden voor u persoonlijk zeer belangrijke gebeurtenissen waren in uw leven (CGVS, gehoorverslag dd. 23 maart 2016, p. 14). Dat u, geconfronteerd met de tegenstelling, het omgekeerde zou beweren is dan ook weinig overtuigend en maakt uw verklaring dan ook weinig aannemelijk. Het memorandum dd. 24 mei 2014 vermeldt dan weer dat de persoon Z.(...) geboren is op 1 januari 1986 terwijl u altijd hebt verklaard 1 januari 1988 geboren te zijn (DVZ, verklaring dd. 26 oktober 2016, vraag 4). Daarnaast staat er in deze brief vermeld dat u een moordaanslag bij u thuis overleefde, een gegeven dat u verder niet vertelde tijdens de verschillende gehoren naar aanleiding van uw asielprocedure. Het is dan ook opmerkelijk dat dit in dit memorandum vermeld is. Van de vier certificaten is dan weer op te merken dat u niet op de hoogte bent wat er op

deze documenten vermeld staat. U stelt namelijk dat u niet kunt lezen en dat u niet weet wat er daar allemaal op geschreven staat. U stelt dat het waarderingsbrieven zijn maar brengt verder geen verder informatie aan (CGVS, gehoorverslag dd. 23 maart 2016, p. 6). De kopie van de foto die u voorlegde waarop u te zien bent in een klaslokaal is geenszins duidelijk of u het daadwerkelijk bent die op deze foto staat. Deze foto is namelijk zeer onduidelijk. Van deze foto moet bovendien worden toegevoegd dat een kopie geen waarborg biedt inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De vijf andere foto's waarop u in uniform staat, bevestigen geenszins uw werkzaamheden voor Edinburgh International. Deze foto's werden tevens op hetzelfde moment genomen en uit de foto's is het geenszins eenduidig aangegeven in welke context de beelden zijn genomen. Uw taskara die u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven of beroep zodat het deze niet aantoont. Er moet eveneens worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

*risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.*

*U verklaart namelijk dat u één à twee keer per maand naar de stad ging om inkopen te doen. U ging eveneens naar de stad voor medische zorgen (CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 21). De kennis die u tentoonspreidt, toont verder aan dat u uw weg kent in de stad Jalalabad (CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 21-22). U stelt geen familie te hebben in Jalalabad maar dat wordt tegengesproken door uw neef F.(...) G.(...) die verklaart dat zijn drie broers in Jalalabad woonachtig waren (DVZ, verklaring F.(...) G.(...) dd. 26 oktober 2016, vraag 17). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de capaciteiten en kennis beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan, maar hiertoe ook over de ondersteuning van een netwerk beschikt.*

*Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.*

*Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niemand kent en diende te vluchten voor uw vijanden (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben en dat u in Jalalabad geen netwerk zou hebben, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoeker beroept zich, in wat een enig middel blijkt te zijn, op de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoeker dat er een beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in

dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

*“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Er dient namelijk te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen is gebleken dat het door u voorgehouden profiel niet geloofwaardig is. U verklaart als veiligheidsagent gewerkt te hebben in de basis van Torkham voor het bedrijf Edinburgh International. Uw verklaringen over uw job zijn echter uitermate lacuneus en op bepaalde vlakken incoherent.*

*Vooreerst is het merkwaardig dat u niet goed lijkt te weten wie uw werkgever was in de basis van Torkham. U stelt dat u bij Edinburgh International gewerkt hebt, maar kunt verder geen enkele informatie verstrekken over dit bedrijf. U bent niet op de hoogte waar ze hun hoofdkantoor hebben, weet evenmin wie de grote baas van het bedrijf is en verklaart bovendien dat dit een Amerikaans bedrijf is (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 5 en p. 10). Uit informatie blijkt echter dat Edinburgh International een Brits bedrijf was. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent waar het hoofdkantoor gelegen is, temeer dit adres vermeld staat op de twee contracten die u indiende. Er dient eveneens worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dd. 25 maart 2016 verklaarde, gewerkt te hebben voor een bedrijf genaamd “LG International Guard” (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 13) terwijl u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 aanhaalde voor “Edinburgh International” gewerkt te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 4). U had tot op het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 nooit gesproken over het feit dat u voor Edinburgh International zou gewerkt hebben. U verklaarde tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wel dat jullie als veiligheidsagenten soms LG Guard genoemd werden maar om verduidelijking gevraagd wat LG Guard dan wel was, stelt u dit echter niet te weten (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 5). Dat u niet precies weet voor welk bedrijf u werkzaam was is des te opvallend daar u verklaart dat u omwille van die reden het land verlaten hebt (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 26). U werd geconfronteerd met het feit dat u Edinburgh International niet eerder vermeldde als werkgever. U gaf aan dat u de vorige keer enkel zei wat in uw geheugen zat en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12). Volledigheidshalve dient hieraan worden toegevoegd dat u bij de DVZ verklaarde dat u als soldaat*

werkzaam was (DVZ, verklaring dd. 26 oktober 2015, vraag 12). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt u dat de tolk mogelijk verkeerd vertaalde en dat hij in plaats van bewaker, soldaat vertaalde (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Hiernaar gevraagd haalde u immers geen problemen aan die zich tijdens het gehoor bij de DVZ zouden hebben voorgedaan (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 3).

Daarnaast is het opmerkelijk dat er vele tegenstellingen zijn tussen uw verklaringen aangaande uw training in de basis. In het eerste gehoor bij het CGVS dd. 25 maart 2016 stelt u namelijk dat u een opleiding van één à twee maanden gekregen hebt (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 23) terwijl u naar aanleiding van het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 stelt in het totaal acht dagen training gehad te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 9). Uw uitleg dat u dit niet zou gezegd hebben, gaat volledig voorbij aan de tegenstelling en biedt er dan ook geen afdoende verklaring voor de tegenstelling (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12).

Verder is het ook opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de verschillende units van de troepen die in de basis gestationeerd waren. U stelt dat de Amerikanen er waren maar kunt om verduidelijking gevraagd, naast het feit dat het speciale troepen waren, geenszins aangeven welke units er gestationeerd waren (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 8 en CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 13). Het is opmerkelijk dat u geen enkele unit kunt benoemen. Zeker gezien het feit dat u verschillende certificaten voorlegt waarop een aantal van deze units vermeld staan, waaronder 1-327ste Infanterie regiment, Chaos Company en het 2-30ste infanterie regiment. Hoewel er niet verwacht kan worden dat u alle units kent die de basis aandeden, kan er redelijkerwijze wel worden verondersteld dat een persoon die twee jaar op de basis werkte minstens enkele van deze units zou kunnen beschrijven of de naam van enkele zou kunnen geven.

Verder is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de locatie van de basis waar u werkzaam zou zijn geweest. U verklaart dat de basis nabij de bazaar van Torkham gelegen is (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 6). U stelt verder dat Torkham in het district Lal Pur gelegen is (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 11). Uit informatie blijkt echter dat Torkham in het district Momand Dahra gelegen is wat dus geenszins overeenstemt met uw verklaringen. Het is uitermate merkwaardig dat u dit niet weet aangezien u verklaart dat u twee jaar in die basis werkzaam was. U stelt verder dat u voorbij het district Batikot moet als u van Jalalabad komt. Toen u werd gevraagd of u nog via andere plaatsen ging, stelt u dat er wel degelijk districten moeten zijn maar dat u de namen niet kent (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 11-12). Uit informatie blijkt echter dat u van Jalalabad via Rodat, Batikot en Shinwar in Momand Dara en de plaats Torkham komt. Dat u hiervan niet op de hoogte bent is, terwijl u verklaart dat u iedere twintig dagen naar huis ging, maakt uw verklaringen daar gewerkt te hebben weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande concludeert het Commissariaat – generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u werkzaam was voor het bedrijf Edinburgh International. Er dienen bovendien nog een opmerking worden gemaakt betreffende de bedreigingen door taliban die u ervoer omwille van uw werkzaamheden.

Er zijn namelijk enkele tegenstellingen op te merken in uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban. In het eerste gehoor bij het CGVS dd. 25 maart 2016 stelt u dat u twee keer bedreigd werd en dat u een derde keer gecontacteerd werd met de boodschap dat ze u zouden vermoorden (CGVS, gehoorverslag dd. 25 maart 2016, p. 24). In het tweede gehoor bij het CGVS dd. 18 oktober 2016 verklaart u echter in het totaal twee keer gecontacteerd te zijn. Daarna zouden er geen bedreigingen meer zijn geuit (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 11). Deze tegenstellingen in uw verklaringen maken deze uitermate ongeloofwaardig zeker omdat u verklaart dat u omwille van de bedreigingen het land zou verlaten hebben. Er kan dan op zijn minst verwacht worden dat u weet hoeveel keer u bedreigd werd door de taliban.

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel en evenmin aan de problemen die u beweert te hebben gekend met de taliban in Afghanistan. Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De inhoud van deze documenten draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Vooreerst is het opmerkelijk dat er verschillende tegenstellingen te vinden zijn tussen de twee –Employee Verification

Letters die u indiende. Hoewel de brieven opgemaakt werden in hetzelfde jaar, in een tijdspanne van drie maanden, komen deze toch niet overeen. De ene brief dd. 3 april 2014 vermeldt namelijk dat u bij Edinburgh International werkte sinds 27 september 2012 terwijl de andere brief dd. 21 juni 2014 stelt dat u sinds 7 september 2012 voor het bedrijf werkte. Het betreft nochtans een contract met hetzelfde nummer. Voorts is het ook opmerkelijk dat er in de handtekening van de Human Resources Manager eveneens wat fouten geslopen zijn. In de brief dd. 21 juni 2014 staat namelijk geen naam vermeld en ontbreekt eveneens een nul in het telefoonnummer. Deze incoherenties maken dat deze brieven verder geen bijkomend bewijs kunnen leveren voor uw werkzaamheden voor Edinburgh International. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde sinds 7 november 2012 werkzaam te zijn voor het bedrijf, wat met geen enkele van de voorgelegde brieven overeenkomt (CGVS, gehoorverslag dd. [25] maart 2016, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt u dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is dat mensen data zouden herinneren en dat u het daarom niet zo goed weet (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstelling temeer u tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat u die data zeer goed kon herinneren omdat de start en einde van uw werkzaamheden voor u persoonlijk zeer belangrijke gebeurtenissen waren in uw leven (CGVS, gehoorverslag dd. [25] maart 2016, p. 14). Dat u, geconfronteerd met de tegenstelling, het omgekeerde zou beweren is dan ook weinig overtuigend en maakt uw verklaring dan ook weinig aannemelijk. Het memorandum dd. 24 mei 2014 vermeldt dan weer dat de persoon Z.(...) geboren is op 1 januari 1986 terwijl u altijd hebt verklaard 1 januari 1988 geboren te zijn (DVZ, verklaring dd. 26 oktober 2016, vraag 4). Daarnaast staat er in deze brief vermeld dat u een moordaanslag bij u thuis overleefde, een gegeven dat u verder niet vertelde tijdens de verschillende gehoren naar aanleiding van uw asielprocedure. Het is dan ook opmerkelijk dat dit in dit memorandum vermeld is. Van de vier certificaten is dan weer op te merken dat u niet op de hoogte bent wat er op deze documenten vermeld staat. U stelt namelijk dat u niet kunt lezen en dat u niet weet wat er daar allemaal op geschreven staat. U stelt dat het waarderingsbrieven zijn maar brengt verder geen verder informatie aan (CGVS, gehoorverslag dd. [25] maart 2016, p. 6). De kopie van de foto die u voorlegde waarop u te zien bent in een klaslokaal is geenszins duidelijk of u het daadwerkelijk bent die op deze foto staat. Deze foto is namelijk zeer onduidelijk. Van deze foto moet bovendien worden toegevoegd dat een kopie geen waarborg biedt inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De vijf andere foto's waarop u in uniform staat, bevestigen geenszins uw werkzaamheden voor Edinburgh International. Deze foto's werden tevens op hetzelfde moment genomen en uit de foto's is het geenszins eenduidig aangegeven in welke context de beelden zijn genomen. Uw taskara die u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven of beroep zodat het deze niet aantoot. Er moet eveneens worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit het geheel van de hoger weergegeven vaststellingen blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoren dermate lacuneuze en op bepaalde vlakken incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn job, dat daaraan geen geloof kan worden gehecht, noch aan de bedreigingen die hij omwille van zijn job vanwege de taliban zou hebben ontvangen. In zijn

verzoekschrift wijst verzoeker erop dat het Pashtou niet zijn moedertaal is en hij deze taal moeilijk spreekt. Hij meent dat hiermee rekening dient te worden gehouden bij de evaluatie van zijn geloofwaardigheid. De Raad stelt op basis van de stukken in het administratief dossier vast dat zowel het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Pashtou verliepen. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden hem na afloop van het gesprek voorgelezen in het Pashtou en verzoeker heeft zich door het plaatsen van zijn handtekening daarmee uitdrukkelijk akkoord verklaard (stuk 21, vragenlijst en verklaring DVZ). Verzoeker verklaarde bovendien tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en had desbetreffend geen opmerkingen (stuk 12, gehoorverslag, p. 3). Hoewel verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat hij geen moedertaalspreker van het Pashtou is, blijkt geenszins dat hij de hem gestelde vragen niet begreep, noch dat hij niet in staat was om zich probleemloos uit te drukken in het Pashtou, derwijze dat dit zou kunnen verklaren waarom hij niet in staat was om meer volledige en coherente verklaringen af te leggen over zijn job. Verzoeker heeft overigens bevestigd dat hij er geen probleem mee had om te werken met een tolk Pashtou, dat hij deze tolk begreep en dat hij ook alle hem gestelde vragen begreep (stuk 12, gehoorverslag, p. 3, 26; stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 13).

Verzoeker meent dat de onwetendheden die in de bestreden beslissing worden vermeld niet volstaan om geen geloof te hechten aan zijn relaas. Hij wijst erop dat hij veel correcte informatie heeft kunnen geven en dat hoewel de verwerende partij niet verplicht is de elementen in zijn voordeel in de bestreden beslissing te weerhouden, deze niettemin in overweging moeten worden genomen bij de totstandkoming van deze beslissing. Verzoeker licht echter niet concreet toe met welke gegevens geen rekening werd gehouden. De Raad beaamt dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007), maar ziet niet in op welke wijze eventuele elementen die niet in de bestreden beslissing werden weerhouden afbreuk vermogen te doen aan het geheel van de vaststellingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Ter zitting van 3 maart 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij nieuwe stukken voegt. Het betreft enerzijds een film die door het Amerikaans leger werd gemaakt naar aanleiding van een loopwedstrijd georganiseerd ter gelegenheid van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsdag waaraan zowel Afghaanse medewerkers als Amerikaanse troepen deelnamen. Verzoeker zou hierin gedurende enkele seconden te zien zijn (stuk 1). Daarnaast wordt ook een 'still' uit deze film neergelegd waarop verzoeker te zien is (stuk 2). Verzoeker meent dat hierin een aanwijzing kan worden gevonden dat hij wel degelijk met de Amerikaanse troepen heeft meegewerkt op de basis van Torkham. De Raad is van oordeel dat zelfs indien aangenomen wordt dat de persoon die op de beelden gedurende de aangeduide tijdspanne te zien is daadwerkelijk verzoeker betreft – hetgeen op basis van deze enkele beelden niet met zekerheid kan worden gesteld – uit dit beeldmateriaal geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker in dienst van het Amerikaanse leger heeft gewerkt op de basis Torkham.

Dient daarenboven te worden benadrukt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade

bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, aanwezig in het administratief dossier) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Raad benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Bij haar aanvullende nota van 21 februari 2017 voegt verwerende partij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 14 december 2016, welk rapport een update bevat van de informatie vervat in de hogervermelde COI Focus van 18 december 2015. Hieruit blijkt niet dat de bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad niet langer actueel of correct zou zijn. Hieruit blijkt ook dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op de weg tussen Kabul en Jalalabad hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die op het tegendeel wijst. De informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan verslechterd is (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) doet geen afbreuk aan het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn, en heeft als dusdanig geen uitstaans met de veiligheidssituatie in het vestigingsalternatief Jalalabad.

Verzoeker verwijst verder naar zijn "*profiel van interne vluchteling*", maar laat na te argumenteren waarom dat specifiek in zijn geval het risico vergroot om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers algemeen betoog dat niet de intenties van de daders van doelgericht geweld pertinent zijn voor het al dan niet willekeurig karakter van het geweld, doch wel de gevolgen van hun daden, kan niet dienen om afbreuk te doen aan de hoger bereikte conclusie dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

*"(...) U verklaart namelijk dat u één à twee keer per maand naar de stad ging om inkopen te doen. U ging eveneens naar de stad voor medische zorgen (CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 21). De kennis die u tentoonspreidt, toont verder aan dat u uw weg kent in de stad Jalalabad (CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 21-22). U stelt geen familie te hebben in Jalalabad maar dat wordt tegengesproken door uw neef F.(...) G.(...) die verklaart dat zijn drie broers in Jalalabad woonachtig waren (DVZ, verklaring F.(...) G.(...) dd. 26 oktober 2016, vraag 17). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de capaciteiten en kennis beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan, maar hiertoe ook over de ondersteuning van een netwerk beschikt.*

*Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.*

*Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niemand kent en diende te vluchten voor uw vijanden (CGVS, gehoorverslag dd. 18 oktober 2016, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben en dat u in Jalalabad geen netwerk zou hebben, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)"*

Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bewijslast draagt inzake de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) en dat het de asielzoeker de mogelijkheid moet geven om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). De Raad kan slechts vaststellen dat deze principes *in casu* werden gerespecteerd, in de mate dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht zich in de stad Jalalabad te vestigen en dat daarbij rekening is gehouden met de algemene omstandigheden aldaar en met verzoekers persoonlijke omstandigheden, met inbegrip van zijn eigen opmerkingen aangaande dit vestigingsalternatief. Verzoeker stelt dat gelet op het feit dat hij opgroeide in een familie van landbouwers, niet geschoold is en niet kan lezen, van hem niet kan worden verwacht dat hij zich in stedelijk gebied zou vestigen. Hij brengt evenwel geen enkel concreet argument aan waarom het gegeven dat hij opgroeide in een familie van landbouwers en zelf niet geletterd is een belemmering zou vormen om nieuwe vaardigheden en competenties te verwerven teneinde in Jalalabad in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens niet dat hij zelf ervaring in de landbouw heeft opgedaan en aldus beantwoordt aan het profiel van landbouwer. Verzoeker wijst erop dat ook zijn neef G. F., waarmee hij samen vanuit Turkije naar België zou zijn gereisd, betwist dat diens

broers nog in Jalalabad aanwezig zouden zijn. Echter, in het arrest nr. 184 285 van 23 maart 2017 dat inzake het beroep van verzoekers neef tegen diens weigeringsbeslissing werd gewezen, wordt desbetreffend als volgt geoordeeld: *“Verzoeker stelt te betwisten dat zijn broers nog steeds in Jalalabad wonen omdat hij de laatste keer van hen iets gehoord zou hebben toen hij in 2014 vanuit Turkije contact opnam met zijn vader en het verre van zeker is dat zijn daar nog steeds leven. In de bestreden beslissing wordt in dit verband evenwel als volgt gesteld: “(...) Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst in Jalalabad te hervestigen stelde u er niemand te kennen en er geen huis te hebben. U stelde verder dat u niet weet of uw broers daar woonden en dat het niet mogelijk was om daar te wonen (CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u en uw broers met de taliban gekend zou hebben. Er kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u ten gevolge van de problemen geen contact meer zou hebben met uw broers in Jalalabad. Dit kan dan ook niet als ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd. (...)”*. Blijkt daarenboven dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel voorbehoud heeft gemaakt bij zijn verklaringen aangaande de woonplaats van zijn broers (stuk 18, verklaring DVZ, vraag 17). Dat verzoeker momenteel in het ongewisse zou verkeren over hun huidige woonplaats kan derhalve niet worden aangenomen.”. Verzoeker toont niet aan dat zijn neven niet langer in Jalalabad zouden verblijven.

Nog daargelaten dat nergens uit blijkt dat in er Jalalabad zodanig veel intern ontheemden (IDP's) aanwezig zijn dat de voor hen bedoelde ondersteuningsmechanismen verzadigd zouden zijn, toont verzoeker niet aan dat hij in Jalalabad noodgedwongen dient terug te vallen op dergelijke ondersteuningsmechanismen en geen beroep kan doen op het sociaal netwerk waarover hij blijkens zijn verklaringen beschikt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Derhalve is verzoekers betoog dat hem, gelet op de veiligheidssituatie in zijn district van herkomst, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om zijn dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF